

Arrest

nr. 201 046 van 13 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. ROELS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een berber, beschikt u over de Marokkaanse nationaliteit en bent u op 1 februari 1982 geboren in het dorp Ijar Mawas in het Rifgebergte in Marokko. U bent opgegroeid in het dorp Imzarin nabij de stad al Hoceima en bent hier altijd blijven wonen. Toen u ongeveer zes jaar oud was, zijn uw ouders gescheiden. Uw moeder zou teruggekeerd zijn naar haar ouders en u zou samen met uw broers en zus bij uw vader zijn gebleven. U bent tot het zesde leerjaar naar school gegaan en kan lezen en schrijven. U bent met de school moeten stoppen omwille van de financieel precaire situatie van uw vader. Na uw studie zou u zijn beginnen werken.

U zou de stiel van lasser hebben aangeleerd en regelmatig lasopdrachten hebben uitgevoerd in autogarages. Daarnaast zou u ook nog andere jobs hebben uitgeoefend zoals het verhandelen van fruit en groenten op de markten. In 1995 zou uw vader om het leven zijn gekomen in een auto-ongeluk. U zou samen met uw broers en zus zijn opgevangen door uw grootmoeder langs vaders zijde. Omwille van de problemen tussen uw familie en de familie van uw moeder werd het jullie verboden om contact op te zoeken met uw moeder. In augustus 2007 zou u besloten hebben Marokko te verlaten omwille van de moeilijke economische omstandigheden in het land. U zou einde augustus in Spanje zijn aangekomen. U zou hier ongeveer twee weken hebben verbleven om vervolgens verder door te reizen naar België. In België zou u een netwerk van kennissen en familieleden hebben dat u kon helpen in uw zoektocht naar werk. U besloot in België te blijven en hier verblijfsdocumenten te bekomen. In 2009 diende u hiertoe een regularisatie-aanvraag in. Deze werd afgewezen. U diende in de periode die hierop volgde nog verschillende nieuwe aanvragen in, maar telkens werden deze afgewezen. Op 4 december 2017 werd u door de Antwerpse politie betrapt terwijl u met uw fiets een rood licht negeerde. Toen men uw papieren wilde controleren, diende u toe te geven dat u niet beschikt over verblijfsdocumenten in België. Na controle werd vastgesteld dat uw regularisatie-aanvragen negatief werden beoordeeld en dat u een bevel had ontvangen om het Belgische grondgebied te verlaten. Men zou u vervolgens hebben overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas met het oog op uw repatriëring naar Marokko.

Op 21 december 2017 vroeg u asiel aan in België. U verwees enerzijds naar de moeilijke levensomstandigheden in Marokko waarmee u te maken heeft gekregen nadat u uw beide ouders verloren was. Anderzijds verwees u naar de situatie van de berbers in Marokko. U vreesde bij een eventuele terugkeer naar Marokko te zullen worden gediscrimineerd door de Marokkaanse autoriteiten omwille van het feit dat u een berber bent. Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

Op 25 januari 2018 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. De door u aangehaalde problemen ressorteerden namelijk niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en konden niet beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vreesde verder als berber slachtoffer te zullen worden van willekeurige arrestaties door de Marokkaanse autoriteiten, maar in dit verband diende u toe te geven geen enkele directe aanwijzing te hebben hiervan effectief het slachtoffer te zullen worden. Uw laattijdige asielaanvraag ondermijnde bovendien de door u aangehaalde vrees. U ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 12 februari 2018 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwijst naar een document waaruit zou moeten blijken dat de Marokkaanse autoriteiten naar u op zoek zijn. U zou dit van familie in Marokko hebben vernomen. Op heden heeft u dit document nog niet voorgelegd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich immers louter tot een verwijzing naar een oproepingsbrief vanwege de Marokkaanse autoriteiten, maar u heeft deze op heden nog niet voorgelegd. Bovendien geeft u geen enkele verdere uitleg waarom de Marokkaanse autoriteiten u plots zouden hebben opgeroepen. Aan deze blote bewering kan geen waarde gehecht worden en deze volstaat allerm minst om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Uw vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en daar blijft u ernstig in gebreke. Sterker nog, bij uw eerste asielaanvraag beweerde u nooit persoonlijke problemen gehad te hebben met de Marokkaanse autoriteiten of burgers.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond, er is dus geen probleem van non-refoulement.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 maart 2018 in een eerste middel een schending aan van “het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker haalde in zijn asielrelaas aan dat zijn documenten in het bezit zijn van zijn familie en dat zij deze eerstdaags naar België zullen zenden. Waar verweerder in de bestreden beslissing weigert rekening te houden met documenten waaruit zou blijken dat verzoeker gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, acht verzoeker het dienaangaande nuttig om de omstandigheden voor minderheden in Marokko te schetsen:

“Men mag niet uit het oog verliezen dat verzoeker een Berber is , wat vandaag de dag nog steeds als een tweederangsburger wordt beschouwd in Marokko. Het hoeft dan ook niemand te verbazen dat de Marokkaanse autoriteiten om louter willekeurige en discriminatoire redenen op zoek zijn naar verzoeker. Verzoeker heeft dan ook terecht vrees voor zijn leven , temeer omdat in Marokko hem elk recht op een eerlijk proces zal ontnomen worden.”.

Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker in zijn asielrelaas een zeer geloofwaardige uiteenzetting geeft van dit feit. Verzoeker volhardt dan ook dat er een oproepingsbrief bestaat. Het verzoekschrift betoogt dat men dit toch niet zomaar onder de mat kan schuiven. Verzoeker voert aan dat *“hij de kans moet krijgen om deze documenten bij te brengen , dewelke hem in staat zouden stellen om deze feiten te ondersteunen.”*, maar dat verweerder hier *“ten onrechte geen oren naar”* heeft.

Verzoeker merkt op dat het CGVS zijn vorige asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwde omdat hij een laattijdige asielaanvraag zou hebben ingediend en dat verweerder zo ten onrechte zijn hele asielrelaas als ongeloofwaardig bestempelt. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat dit een drogreden betreft en geheel naast de kwestie is. Elke asielaanvraag dient immers apart beoordeeld te worden op basis van de aangehaalde documenten en informatie, die elk apart en in haar samenhang dient beoordeeld te worden. De opmerking dat verzoeker een laattijdige asielaanvraag heeft ingediend is dan ook *‘pour la galerie’*.

Ter conclusie stelt verzoeker dat verweerder er geen rekening mee houdt dat hij gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, dat zijn asielrelaas als geloofwaardig dient bestempeld te worden, dat hem de kans dient gegeven te worden om *“deze documenten bij te brengen”*, dat hij voldoende elementen naar voren brengt om zijn asielaanvraag wel degelijk in overweging te nemen en ten gronde te onderzoeken en dat het materiële motiveringsbeginsel is geschonden.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Hij meent dat verweerder zijn asielaanvraag serieus dient te nemen en de aanvragen ten gronde dient te onderzoeken. Verzoeker haalt aan dat in de weigeringsbeslissing zelfs niet wordt ingegaan waarom verzoeker gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, dat het al te gemakkelijk om enkel te stellen dat er niets wordt bewezen zonder dat men rekening houdt met vermoedens en de brede / hele context van het asielrelaas en dat door deze weigering tot in overwegingname het redelijkheidsbeginsel duidelijk geschonden is.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“[h]et bovenstaand verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienovereenkomstig recht doende, de bestreden beslissing dd. 02.03.2018 te vernietigen waarbij beslist werd om de nieuwe asielaanvraag van verzoeker dd. 12.02.2018 niet in overweging te nemen.”.*

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 2 maart 2018 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen - aangaande het gegeven dat de Marokkaanse autoriteiten naar verzoeker op zoek zouden zijn - betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit de asielmotieven die hij reeds bij zijn vorige asielaanvraag had aangebracht.

Op 25 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien de door verzoeker geopperde feiten – enerzijds verwees hij naar de moeilijke levensomstandigheden in Marokko en anderzijds haalde hij aan er gediscrimineerd te worden omdat hij berber is – niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteerden, noch een reëel risico op ernstige schade inhielden. Wat betreft verzoekers vrees als berber het slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties door de Marokkaanse autoriteiten, was verzoeker geenszins in staat deze te concretiseren. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In deze is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Gelet dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

3.3. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker naar een document waaruit zou moeten blijken dat de Marokkaanse autoriteiten naar hem op zoek zijn. Verzoeker legt dit document echter niet neer (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 12 februari 2018, punten 1.1 en 1.2).

3.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.5. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien (i) verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd, noch nieuwe documenten

heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn asielaanvraag; (ii) verzoeker zich louter beperkt tot het verwijzen naar een oproepingsbrief vanwege de Marokkaanse autoriteiten, doch deze niet voorlegt; (iii) verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten te concretiseren, wel integendeel, in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker nog dat hij nooit persoonlijke problemen heeft gehad met de Marokkaanse autoriteiten (gehoorverslag van het CGVS van 23 januari 2018 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, punt 62).

3.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij als berber zal gediscrimineerd worden en een eerlijk proces ontzegd zal worden in Marokko, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen slechts een herhaling zijn van en voortvloeien uit van zijn asielmotieven in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name dat verzoeker zou gediscrimineerd worden in Marokko omwille van het gegeven dat hij berber is. Deze loutere beweringen zijn aldus geenszins van die aard dat zij vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat de door verzoeker aangevoerde motieven ongeloofwaardig zijn. Ook ter terechtzitting kon verzoeker deze beweringen niet concretiseren. Hij stelt dat de overheid alle jongeren oppakt en mishandelt, wat bezwaarlijk ernstig is. Bovendien laat verzoeker na, ook maar een begin van bewijs van deze algemene verklaring aan te brengen.

3.7. Daar waar verzoeker volhardt in het bestaan van de vermeende oproepingsbrief, beperkt hij zich ook thans tot het hernemen van loutere beweringen. Daarnaast kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat hij niet de kans gekregen heeft deze oproepingsbrief neer te leggen, nu hij wel degelijk de mogelijkheid heeft om in het kader van de asielprocedure documenten neer te leggen. Bovendien merkt de Raad op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.8. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond, er is dus geen probleem van non-refoulement.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.11. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.12. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK